

LIBRIS | We know
POVEȘTI DE books
CHARLOTTE GROSSETÊTE

ILUSTRAȚII DE
LILI LA BALEINE

7
Povești
de
Grăciun

Traducere din franceză de
Mihaela Buruiană

CURTEA @ VECHÉ

Cuprins

Micul arțar și bradul	p. 4
Un glob de zăpadă special	p. 10
Un leac magic	p. 15
Lumina de Grăciun	p. 20
Antrenamentul spiridușilor	p. 25
Moș Grăciun și ciobanul	p. 30
În coșul lui Moș Grăciun	p. 35

LIBRIS

We know
books

Micul arțar și bradul

În pădurea înghețată, un arțar mic și golaș tremură în frigul iernii.
Ce tare îl invidiază pe vecinul lui, bradul! El și-a păstrat o haină
groasă de spini, ca să-i țină cald.

Deodată, pe zăpada din poiană scârțâie niște pași.

Este tâmplarul din sat, care sosește fredonând vesel:

„O, brad frumos, o, brad frumos...”

Se oprește în fața copacului verde.

– O, brad frumos, rege al pădurii, te invit să sărbătorim Crăciunul
în casa mea! Copiii mei te vor decora. Vom avea grijă de tine.

Nu o să-ți fie nici prea frig, nici prea cald. Și ne vom lăsa
ghetuțele la poalele tale pentru Moșul.

Bradul, foarte emoționat, îi mulțumește tâmplarului.

Auzind acestea, arțarul zice încet:

– Și mie mi-ar plăcea să fiu invitat. Te rog, ia-mă și pe mine!

O să fiu al doilea copac de Crăciun.

Tâmplarul este foarte jenat.

– Dar uită-te la tine, arțarule mic! Nu mai ai frunze.

Eu am nevoie de un copac verde în casă.

E cam trist să vezi un copac golaș...

Micul arțar începe să plângă.

Omul are dreptate, chiar e trist.

Tâmplarului îi pare rău că l-a supărat. Cade pe gânduri și, la un moment dat, privirea i se luminează.

– Am o idee. Vino cu mine. Cred că pot să fac ceva minunat din tine.

În casa tâmplarului, copiii împodobesc bradul cu beteață, globuri și clopoței. În vârf îi pun o stea strălucitoare.

Bradul strălucește de bucurie: este încântat!

În timpul acesta, tâmplarul lucrează fluierând dincolo de ușa închisă a atelierului său. Copiii aud fierăstrăul și rindeaua, dalta și ciocanul.

– Voi ce credeți că face tati? Întreabă Louis, mezinul.

– Știi bine că e secret, răspunde Madeleine, cea mai mare.

Zilele trec. Tâmplarul se închide adesea în atelierul său.
Copiii ard de curiozitate. Într-o zi, Louis nu mai rezistă și se lipește de ușă.

– Tati ne-a zis să nu spionăm prin gaura cheii! Îți amintește Madeleine.

– Doar respir prin fantă, răspunde Louis.

– Și ce simți? Întreabă Jérémie.

– Miros de lemn și de lac.

Jérémie oftează de nerăbdare.

– Abia aștept să vină Moș Crăciun, dar și mai tare vreau să știu ce construiește tati!

Chiar atunci, din atelier răsună o muzică veselă:

„Trăiască vântul, trăiască vântul, trăiască vântul iernii...”